

40-talistens obevekliga reträtt

DET NYA
MUSEET
presenterar

R E T R O 68 16

En utställning
av

**Behnn
Edvinsson**

12.11 - 18.12

öppet

12-00 - 15.00

Lördag o Söndag

vernissage

lördagen

12.11 kl 12-00

The Great Show

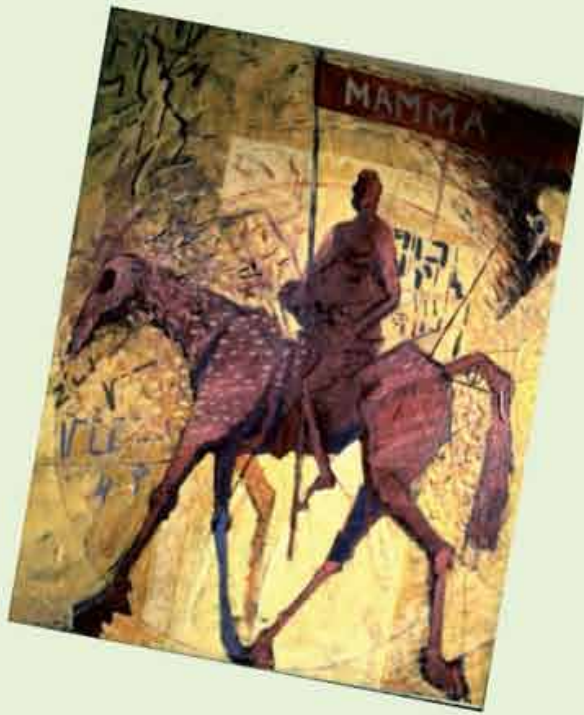
Jag gick på Konstakademin, 70-talet och mina idéer var starkt färgade av vänsterrörelsen. Av en händelse såg jag i en damtidning en bild på en kvinna som dansade Cancan. Detta blev början till en jättemålning, 5x3.1 m, som förställde Palmeregeringen dansa Cancan och med kungen som en liten handdocka dansades mellan Palmes ben. Målningen hade fått namnet *The Great Show* och visades på Konsthögskolans avslutningsutställning våren 1976. Nästan alla andra elever hade målat mycket små minimalistiska målningar. *The Great Show* var närmast bombastisk, både i storlek och färgval.

Det är många som oberoende av varandra berättat samma historia, kanske är det en skröna, kanske inte. När Konungen gjorde entré i utställningen tillsammans med livvakten. Det bleka minimalistiska måleriet tycktes inte intressera konungen särskilt mycket. I stället så drogs han som en magnet mot *The Great Show*. Konungen knuffade på livvakten och pekade menande på den dansande Olof Palme. Livvakten skruvade på sig och försökte viska något. Plötsligt stelnade Konungen till och med bestämda steg gick han emot akademiens tjänsterum. Med ett kraftfullt ryck slet han upp dörren till akademiens sekreterare, Karin Lindegrens rum, samtidigt som han med hög röst förklarade:

- Jag kommer aldrig mer att inviga en elevutställning på Kungliga Konsthögskolan.

Det har han mig veterligt aldrig heller gjort och detta tillhör min stora bedrift och mirakel i svenskt konstliv.

Välkommen till
DET NYA MUSEET
Sturegatan 41
Sundbyberg
www.detnyamuseet.com

Fyrtioalistens obevekliga reträtt

Vi som fortfarande lever i våra jagcenterade bipolära kupor är sällan med om några mirakler. Det är inte ofta man hör talas om någon som går på vattnet eller uppväcker döda. I stället pratas det mer om ensamheten, tristessen depressioner och dipparna i livet. Självt har jag egentligen bara upplevt två verkliga mirakler här i livet.

Jag hade fått det hedervärda uppdraget att måla porträttet på avgående rektor Göran Palm på Ölands folkhögskola. Hans önskan var att bli målad till häst så att de studerande skulle komma ihåg honom som den kraftfulla rektor han varit. Vägen till Porträttet var lång. I en förstudie målade jag upp en ryttare till häst, men så började skissen leva sitt eget liv. Ryttaren blev bara fetare och fetare och hästen allt skrangligare. Det hela utvecklade sig till en regelrätt batalj. Jag satte en lans på ryttaren, men det hjälpte inte. Inte ens en röd fana hjälpte - bilden gick inte att rädda. Jag gav upp och bestämde mig för att måla över målningen med vit färg. Just i det ögonblicket ringde min mamma

- Hejsan lilla Bessingen (hon kallade mig så när jag var i treårsåldern) har du pengar? Jag var då i femtioårsåldern och led inte särskilt stor brist på pengar. Jag hade fru, barn, hus, bil, två motorgräsklippare och jobb.

Det visade sig ganska snabbt att mamman inte alls var intresserad av vare sig Bessingen eller hans familj. I stället ville hon prata om alla sjukdomar som hon led av. Något trött tog jag penseln och skrev MAMMA på den röda fanan, bilden skulle ju ändå målas över. Målningen stod mer än 25 år bakom en soffa i ateljén. När jag återsåg den blev jag både häpen och förskräckt.

Det där är ju ingen annan än jag, sade jag för mig själv. Så otroligt på pricken.

En gång hade lilla Bessingen dragit ut på sin trotskistiska springarare för att förändra världen. Bessingen och ett antal kamrater reste till Sri Lanka för att hjälpa till med den spirande världsrevolutionen genom att röja mark i djungeln tillsammans med de Lankesiska Tigrarna. Dagarna som världsförbättrare slutade med att det enda arbete Bessingen klarade av var att tillsammans med gamlingarna kränga av det gröna höljet på kokosnötterna. Men Bessingen hade i alla fall varit där och gjort ett ärligt försök.

Efter 25 år hade den gamla porträttskissen uppenbarat sig bakom en gammal soffa. Det sammanföll med att jag skulle sluta som rektor på Ölands folkhögskola efter 17 års tjänst och enligt traditionen skulle ett porträtt målas föreställande den avgående rektorn. En av konstnärerna vid skolan hade väntat på detta ögonblick i mer än tio år. Samtidigt stod Konstens hus på Ölands folkhögskola färdigt och denna byggnad skulle prydas med stora fasadmålningar.

Att bli avmålad av en arbetskamrat som dessutom varit elev till mig kändes inte roligt. Jag tittade noggrant på skissen och upptäckte att rytturen faktiskt liknade mig mer och mer. Några enkla penseldrag och likheten var närmast perfekt. Dessutom lade jag också till det goda och det onda på vardera sidan om ursprungsporträttet. Demonerna, med Nattens Drottning, Buddha ballonger och blågula pappskallar som jagar den trötta rytturen - allt medan solen och himmelriket och dess invånare förvånat tittar på.

På målningen sitter så till slut en överfettad Bessingen i 50-årsåldern. Den ideologiska springaren håller på att skrumpna ihop. Inte ens den röda fanan är som förr – Trotskij och andra likasinnade har ersatts med samlingsbegreppet MAMMA. Jag lyckades faktiskt rädda rektorsporträttet till slut. Jag hittade en fransk konstbok och där hade någon målat "fransk gardesofficer till häst" och den fick duga som förlaga till mitt rektorsporträtt. Porträttet – blev något som sällan skådats, det blev 8 meter brett och 5 meter högt och kom att hänga Konstens hus södra fasad i över 5 år.

